

pogibu izborna ideja — moti, odzadi sili neka hiša preveč v ospredje. zvonček se hoče približati in pustiti cerkvico, kakor da bi ga Poc vlekel, in mali otrok v naročju stoječega moža bi moral dobiti milejši ton. A to so samo relativni pogreški, ki se dado popraviti. V karakteristiko pa bi se moglo reči: realizem je še tu pri tleh in še ni dobil stilističnega vzmeha. Vse je snov, anekdota . . . Žmitkova slika je skrbno seštevanje drobnih opazovanj na foliji sujeta, ki je ideja. A to še ni množenje in ni še potenciranje. Ko si bo Žmitek prisvojil tudi te operacije navadne matematike, bo dal slovenskemu pobožnemu uboštvu stil. In bogve: morebiti se šele potem narodi mož, večč malokomu dostopni višji matematiki slikarstva.

Četrty februar.

Februar prišel je spet četrty
in ž njim čas, ko sem prinesel v dar
srce tvoji dušici odprti;
toda bilo njej daru ni mar,
in gorje mi novo dal četrty
februar.

In obstal sem beden kakor car
v svoji slavni stolici razdrti
in v tišini jokal ko nikdar.
Vsako leto zdaj po nadi strti
pojem „requiem aeternam“; kar
srečnih bilo dni je, razprostrti
so ta dan pred mano, a vsekdar
jih uniči hitro ko dih smrti
njih mogočni večni gospodar,
dan nesreče in teme: četrty
februar.

Petruška.

